

lig den Maade, hvorpaa man opfører Anlægssummen eller den Sum, hvori Jernbanerne staa Staten. I saa Henseende glæder det mig, at det ærede Medlem, som først havde Ordet i denne Debat, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg), erkjendte, da han skulde opgjøre Balancen, at man ikke burde opfatte det, som staa opført til Statsbanernes Udvidelse paa § 27, som en Sum, der egentlig bør tælle til som en ekstraordinær Udgift, men at det egentlig er en ordinær Udgift. Herimod har man imidlertid faktisk handlet i mange Aar med Hensyn til disse Udgifter paa § 27, og derved er Anlægssummens Størrelse efterhaanden kommen op og op. De Herrer ville jo se, at hvert Aar staa Jernbanerne opførte her med høiere Summer, uagtet vi bitterligt ikke i adskillige Aar have anlagt ny Baner, men blot udvidet de bestaaende noget, anskaffet noget Materiel til, kjøbt nogle Lokomotiver osv. Der er altsaa forstjellige Forhold, som jeg nok tror fortjene at tages i Betragtning, naar man vil bedømme den Rente, der udregnes som indkommen ved Jernbanerne. — Det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) ønskede Oplysning om, hvorledes det staa med Hensyn til Benyttelsen af en Bevilling paa 150,000 Kr., som blev givet i Fjor og er forlangt igjen i Aar, med Hensyn til en Subvention til Farten mellem Esbjerg og London eller egentlig Esbjerg og England, thi Farten gaar ikke helt op til London, men kun til Parkston. Ærede Medlemmer ville vide og erkjende, at inden man kan sætte en saadan Foranstaltning i Gang, maa der træffes ikke ringe Forberedelser og føres Forhandlinger. Da Sagen kom her i Fjor, forelaa den jo, om jeg saa maa sige, temmelig ubehandlet, men desuagtet gif Thinget ind paa at stemme for Bevillingen. Der forelaa kun i Almindelighed et Tilbud fra et Dampstibselskab om, at det for den og den Sum vilde indrette Farten. Men for at faae denne Fart sat i Gang, er det nødvendigt, at man klarer sig, hvilke Fordringer der maa stilles fra de Næringer, som der kan være Tale om ville benytte Farten, hvilke Fordringer til Statsbanerne, hvilke Fordringer til Dampstibsfelskabet, og hvilke Fordringer der maa stilles til Forholdene i Udlandet. Sagen er bleven sat i Gang og er nu for saa vidt affluttet, at man er omtrent færdig med Forhandlingerne med Dampstibsfelskabet. Det har forvoldet nogle Vanskeligheder netop dette, at Tilbudet var stet saadan in blanco uden nærmere Betingelser, og jeg har troet at maatte

opstille Bilkar og Fordringer, som ville medføre ikke ringe Udgifter, men jeg antager dog, at man skal komme ud over Vanskelighederne. Jeg tror, at det, der nærmest staa tilbage, er at se, om der ikke kan træffes en passende Ordning med selve det fremmede Land for dem, som ville sende Produkter med Dampstibene. Det er Noget, jeg overmaade gjerne vilde have gjort, inden man begyndte Prøven, nemlig forsøge, om man ikke skulde kunne opnaa Rabat paa den Jernbane, som skal føre de vedkommende Varer fra Landingsstedet til London. Det er Noget, vi for Dieblisset gjøre Forsøg paa, og ærede Medlemmer ville vistnok erkjende, at det vilde være heldigt, om man kunde faae dette Forhold ordnet, forinden man tager fat paa denne Trafik. Jeg har forøvrigt ikke betænkt mig paa at lade det bero noget, som sagt ikke blot, fordi det til Dels har været nødvendigt, i hvert Fald i høi Grad vinsteligt, men ogsaa af den Grund, at det fra flere Sagkyndiges Side lige overfor mig stadig er blevet hævdet, at det Heldigste, man kunde gjøre, naar man vil begynde denne Fart, med det Ønske, at den skal have en Fremtid, som maa have Tid til at komme op, vil være at udsætte Begyndelsen til ud paa Efteraaret. Jeg haaber, at det skal kunne lade sig gjøre, men svare for det kan jeg ikke i dette Dieblif. — Det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) saavel som flere andre ærede Medlemmer talte i høi Grad for, at man skulde komme Algerbruget imøde, et Ønske, som jeg tilfulde deler. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det kommer an paa, hvorledes man stiller sine Krav her. At Staten skal være hjælpende og til Dels endog ledende lige overfor Algerbruget saavel som overfor andre Næringsveie, har man altid her erkjendt, men det ærede Medlem, som omtalte dette, gif her ganske i Almindelighed noget videre, idet han ogsaa nævnte Prioritetsforholdene og Indgreb i disse. Jeg tror ikke, at man let vil komme dertil, men for i Almindelighed at give et Begreb om, hvad der her vil være Tale om, skal jeg blot nævne, at i Landeendommene vogede Prioriteterne i Aarene 1871—80 med 412 Millioner Kroner, altsaa gennemsnitlig hvert Aar med noget over 41 Millioner Kroner. I Aarene 1881—86 vogede de med omtrent 229,189,000 Kr., altsaa gennemsnitlig pr. Aar med 45,839,800 Kr. De staa altsaa her med en aarlig Tilvæxt for Landbruget, der nærmer sig stærkt til det samme Tal, som vi finde som Indtægt paa vort Budget, og Følgen deraf er, at hvis man vil besætte sig med